

Hari tiam faris ion, kiu estis samtempe ege kuraĝa kaj ege stulta: kurante li saltis kaj sukcesis ĉirkaŭbraki la kolon de la trolo de malantaŭe. La trolo ne sentis, ke Hari pendis tie, sed eĉ trolo rimarkus se oni puŝus longan pecon da ligno profunde en la nazon, kaj la vergo de Hari ankoraŭ estis en lia mano, kiam li saltis – ĝi trafis rekte en unu naztruon de la trolo.

Hurlante pro doloro, la trolo tordis kaj svingis sian klabon, dum Hari alkroĉis sin pro mortotimo; ene de sekunda daŭro la trolo evidente sukcesus fortiri lin, aŭ trafi lin per terura bato de la klabo.

Hermiona estis falinta al la planko pro timo; Ron eltiris sian propran vergon – ne sciante kion li intencis fari, li aŭdis sin kii la unuan sorĉon, kiu eniris lian kapon: “*Vingardium Leviosa!*”

La klabo flugis subite el la mano de la trolo, altiĝis supren, turniĝis malrapide – kaj falis, kun naŭziga krako sur la kapon de sia posedanto. La haltanta trolo ŝancelis, kaj tiam falis plaŭdante sur sian vizaĝon kun bruego kiu tremigis la tutan ĉambron.

Hari surpiediĝis. Li skuiĝis kaj anhelis. Ron staradis tie kun sia vergo ankoraŭ levata, gapante al tio, kion li ĵus faris.

Estis Hermiona kiu unue parolis.

“Ĉu ĝi estas – morta?”

“Mi supozas ke ne,” respondis Hari. “Mi dirus, ke ĝi nur estas svenigita.”

Li kliniĝis suben kaj eltiris sian vergon el la trola nazo.

Ĝi tute ŝmiriĝis per io, kio similis al grumelplena, griza gluo.

“Ah, trola mukaĉo.”

Li viŝis ĝin per la pantolono de la trolo.

Subita bruo de la pordo kaj laŭtaj paŝoj kaŭzis, ke la tri geknaboj rigardis supren. Ili ĝis nun ne konsciis kiom da bruego ili faradis, tamen kompreneble iuj malsupre en la karceroj devis aŭdi la krakadon kaj la trolajn muĝojn. Post momento prof. MakGongal ekŝtormis en la ĉambron, tuj sekvis Snejp, kaj Ciuro malantaŭis. Ciuro ekrigardis la trolon, elspiris feblan ĝemon, kaj rapide sidiĝis sur necesejan pelvon, premante sian koron.

Snejp kliniĝis por ekzameni la trolon. Profesorino MakGongal rigardadis Hari kaj Ron. Hari neniam antaŭe vidis ŝin tiom koleri. Ŝiaj lipoj estis blankpalaj. Espero pri gajno de kvindek poentojn por Oragrifo, forvaporigis rapide el la pensoj de Hari.

“Kion sub la ĉielo vi pensis?” diris prof. MakGongal per frostece furioza voĉo. Hari rigardis je Ron, kiu ankoraŭ staris kun sia vergo levita. “Bonŝance, ke vi ne mortis. Kial vi ne estis en via dormejo?”

Snejp pafis al Hari rapidan pikantan rigardon. Hari rigardis la plankon. Li volis, ke Ron mallevu la vergon.